

Monrad Johansen

Kvartett for klaver, fiolin, bratsj og cello, op. 26; Sonate for fiolin og klaver, op. 3; Scenemusikk til *Den store freden*; Kvintett for fløyte, to fioliner, bratsj og cello, op. 35

Fragaria Vesca

Simax PSC1334 (74 minutter)

1 2 3 4 5 6

I forrige utgave av KM skrev jeg begeistret om Rune Alvers nylige Lawo-utgivelse av Monrad Johansens klavermusikk (LWC1101). Vel, denne nye CDen med kammermusikk er enda bedre. Den åpner

med klaverkvintetten han skrev mens han sonet i llebu fengsel etter andre verdenskrig på grunn av sitt samarbeid med Quisling-regimet. Tydeligvis studerte han Beethovens partiturer mens han satt inne, men kvartetten klinger mer som et amalgam av Brahms og Reger – og den er nesten sammenlignbar i kvalitet, yrende av driv og personlighet. Den tidligere (1913) fiolinsonaten er nesten like imponerende: slektskapet med Grieg er åpenbart, og Ivar Roger Hansen legger til «Inspirasjonen fra Hurums sonate er tydelig», men der tror jeg han venter seg litt mye av sine lesere. Begge verk er blant den fineste norske kammermusikken jeg har hørt på årevis. De fem korte preludiene fra scenemusikken til Hulda Garborgs *Den store freden* (1925 – aldri fremført på scenen), arrangert for to

fioliner, cello og klaver, benytter materiale fra Carlos Troyers *Traditional Songs of the Zuni Indians* (de bor i New Mexico), men de har klart å plukke opp en norsk aksent underveis. Den korte fløytekvintetten fra 1967 er tørrere, bitrere, vittig, men litt på skjeve, ikke helt nyklassisk i sin kvasi-formalitet. *Fragaria Vesca*, grunnlagt i 2006 av Tor Johan Bøyen, med en internasjonal miks av musikere, spiller blendende i alle fire verk – hvorav scenemusikken og klaverkvintetten er innspilt for første gang. Simax-klangen er fra øverste hylle og Ivar Roger Hansens tekst i CD-heftet er interessant når det gjelder bakgrunnen for hvert av verkene (skjønt han er mindre imøtekommende i tellekant-analysene man forventer ved en slik anledning.) En tvers igjennom utmerket utgivelse.